

Срећан ти рођендан, тата! Волим те, добри мој старче!

Волео бих да ниси видео када сам се расплакао док си на прагу стајао раширених руку, а ја...

Не знам, можда је ипак требало да те загрлим и пољубим, никада ти и није требало више од тога, али...

Чувам те од себе, тата, па ипак не могу себи да објасним да ли сам те сачувао или ти је више од свега требао тај загрљај?!

Знам, мора овако, превише те је јада и мука најадило и намучило у животу, чувам те од себе за све године где се ниси чувао гинући за све нас!

Волео бих да ти објасним зашто си на прагу остао раширених руку, а ја...

Некако да слажем себе да није толико туге било у тим благим очима док сам ти махао узмичући...

Да ти барем нисам рекао: "Срећан рођендан, тата!" можда се не би сетио да ти је..?

Проклета подмукла болест, толико је тога узела осим тог осмеха, тог трена кад се читав претвориш у те миле, благе очи па поскочиш њима ко дете, а...

А, ја те нисам загрлио, тата!

Нисам и најгоре ми је што не знаш зашто, добри мој?

Ништа ти згрешио ниси, никада, такви су дани, тата, поган је загрљај и пољубац
преметнула у проклетство, али памтим...

Обећавам ти, памтим колико ћу ти их остати дужан, па кад прође све...

Знаш ли колико ћу те загрлити, тата!!!

За све што сам ти остао дужан у ове дане, па још који више.

За онај када је мама умрла а ти загрлио бату и мене, баш како је мама волела да нас
види...

За оне које нисам заслуживао али код тебе никада и није било по заслуги већ по- срцу,
старино моја детињег срца!

Подмукла болест, кад је већ учинила да толико тога заборавиш нек учини да се не сећаш
како те нисам загрлио и пољубио...

Чувам те од себе чинећи да те толико боли, али мора тако, тата.

Проћи ће и ово, уз Божију помоћ, толико је мука прошло, ти барем знаш...

Поган нам је отела загрљаје, но то је само поган, ништавна, загрљај је од Бога благослов па и где те нисам рукама загрлио- срцем јесам, тата, знај!

Само да ниси толико сам, добри мој!

Да се није толико тишине нагомилало одједанпут...

Да могу да ти објасним зашто бата и ја само протрчимо...

Зашто су се зидови тако надвили и ћуте.

Правим се да не чујем када кажеш: "Седи барем мало, сине".

Вриснем кад одем, кад не чујеш, само се правим да те нисам чуо, тата, али не замери, проћи ће све ово, Богу хвала, сваки ћу ти минут данима надокадити, мили мој.

Знам да се не љутиш, никад то ниси знао.

Лоше би глуматао понекад, али никад ниси знао.

Ја се љутим, тата!

На себе, али мора тако!

Себи ово пишем, знам да си ти једини који прочитати неће, и боље је тако!

Заборавићеш да те нисам загрлио...

Заборавићеш да сам ти рекао: "Срећан рођендан, тата!", па устукнуо.

Само никад не заборави колико те волим, молим те!

Не заборави да нема толико тишине која ће поробити оно што се речима не мора и не може рећи...

Дошли су дани када те морам чувати од себе за све оне дане када си ме чувао од мене манитога.

Када си толико пута пао и устајао да бисмо бата и ја стајали усправно!

Када си крварио наше ране, људино моја!

Господ нека ми те чува, ја те морам чувати од себе за себе.

Срећан рођендан, тата! Волим те бескрајно!

Памтим сваки загрљај, не брини, ти заборави, молим те...

(Два у један)